

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΩΝ.

Εν Πειραιεί τη 27η Νοεμβρίου 2019.

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΝΕΟ ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Και άλλες φορές στο παρελθόν ασχοληθήκαμε με το θέμα των Διαθρησκειακών Συνεδρίων και Διαλόγων σε άρθρα και μελέτες μας, όπου τονίσαμε ότι οι διοργανώσεις των, εντάσσονται στο ευρύτερο πλαίσιο του Διαθρησκειακού Οικουμενισμού. Τις απαρχές του ανοίγματος της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τις άλλες θρησκείες θα πρέπει να αναζητήσουμε γύρω στα μέσα του 20ου αιώνα, στην Α΄ Πανορθόδοξη Διάσκεψη της Ρόδου το 1961. Ένα χρόνο αργότερα επακολουθεί το πρώτο επίσημο άνοιγμα του Παπισμού προς τις άλλες θρησκείες κατά την Β΄ Βατικάνειο Σύνοδο, (1962-1965), με την γνωστή **Συνοδική Εγκύκλιο *Nostra Aetate***. Το παράδειγμα του Βατικανού ακολούθησε στη συνέχεια και ο Προτεσταντισμός, ο οποίος δια του Π.Σ.Ε., ίδρυσε το 1971 το «**Τμήμα Διαλόγου με τις άλλες Θρησκείες**» και πραγματοποίησε σειρά Διαθρησκειακών Συναντήσεων και Συνεδρίων κυρίως μεταξύ χριστιανών και μουσουλμάνων, ανταποκρινόμενο στα αιτήματα πολλών προτεσταντικών ομολογιών.

Στις δεκαετίες που ακολούθησαν τα εν λόγω Συνέδρια κατέστησαν πλέον θεσμός. Προωθήθηκαν από θρησκευτικούς ηγέτες, αλλά και από

πολιτικούς, διότι θεωρήθηκαν ως μία αναγκαιότητα για την αντιμετώπιση όχι μόνον του θρησκευτικού και ιδιαίτερα του ισλαμικού φανατισμού, αλλά και άλλων ποικίλων κοινωνικών προβλημάτων, που μαστίζουν την ανθρωπότητα: Για την προώθηση της παγκόσμιας ειρήνης, της δικαιοσύνης, της ελευθερίας και της αδελφοσύνης μεταξύ των λαών. Στην πραγματικότητα όμως εξυπηρετούν και προωθούν τα σκοτεινά σχέδια της Νέας Εποχής, την ομογενοποίηση όλων των θρησκειών, προκειμένου έτσι να οικοδομηθεί το νέο θρησκευτικό μοντέλο της πανθρησκείας του Αντιχρίστου.

Το απομειωτικό σ' αυτή την ιστορία είναι το γεγονός, ότι η Θεία Αποκάλυψη, η αγία Ορθόδοξη Εκκλησία μας θεωρήθηκε ως θρησκευτικό και πολιτιστικό μέγεθος, ως μια από τις πολλές θρησκείες του κόσμου. Θεωρήθηκε συνυπεύθυνη για το φαινόμενο της θρησκευτικής βίας και επιστρατεύθηκε μαζί με τις άλλες θρησκείες, για να υπηρετήσει εγκόσμιους ρόλους, ώστε να συμβάλλει και αυτή στην καταστολή του θρησκευτικού φανατισμού και την ειρηνική συνύπαρξη των λαών. Όπως ήδη έχουμε τονίσει σε προηγούμενες δημοσιεύσεις μας, η Ορθόδοξη Εκκλησία κατ' αρχήν δεν είναι θρησκεία, **«αλλά καινή κτίσις» (Β' Κορ.5,17)**, είναι αποκάλυψη Θεού και όχι ανθρώπινη ανακάλυψη. Όσοι δε εσφαλμένα την θεωρούν ως θρησκεία, ουσιαστικά την υποβιβάζουν σε ένα ανθρώπινο κατασκεύασμα και την εξισώνουν με τις άλλες θρησκείες, οι οποίες ευθύνονται τα μέγιστα για τη διαχρονική κακοδαιμονία του κόσμου, καθώς και για τη σύγχρονη φρίκη της θρησκευτικής βίας.

Για την θρησκαιοποίηση της Εκκλησίας βαρυτάτη ευθύνη φέρουν οι θιασώτες του Οικουμενισμού, οι οποίοι δέχονται να συμμετέχουν ως ισότιμα μέλη στα εν λόγω Διαθρησκειακά Συνέδρια. Με την συμμετοχή τους αυτή χαράσσουν μια δική τους γραμμή και πορεία πλεύσεως, ξένη προς την πατερική μας Παράδοση. Ωστόσο στην αγία Ορθόδοξη Εκκλησία μας δεν αυτοσχεδιάζουμε, ούτε ακολουθούμε τον λογισμό μας, αλλά **«επόμεθα τοις θείοις Πατράσιν»** (Δ' Οικουμενική Σύνοδος), όπως και εκείνοι ήποντο τοις αγίοις Αποστόλοις και Προφήταις, αφού, όπως ομολογούμε, η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι η Εκκλησία των Προφητών, των Αποστόλων και των Πατέρων. Θα πρέπει λοιπόν και στο θέμα των Διαθρησκειακών Σχέσεων και Συνεδρίων να ακολουθούμε τους αγίους Προφήτας, τους Αποστόλους και τους Πατέρες. Όπως διδάσκει και ο **ιερός Ιωσήφ ο Βρυέννιος: «Αμήχανον άλλως την αλήθειαν γνώναι η θεολογίας άπτεσθαι μη τοις αγίοις επόμενον»**. Είναι γνωστόν ότι το κήρυγμα

των Προφητών και των Αποστόλων ήταν κήρυγμα ανενδότου και ανυποχωρήτου αγώνος εναντίον κάθε μορφής αναμίξεως, ή θρησκευτικού συγχρωτισμού, ή οποιασδήποτε μορφής συνεργασίας με άλλες θρησκείες, (ακόμη και με τον Ιουδαϊσμό), για την επίτευξη εγκοσμίων στόχων, όπως οι προσπάθειες για την εδραίωση της παγκόσμιας ειρήνης και οι προσπάθειες για την επίλυση παγκοσμίων κοινωνικών προβλημάτων, όπως συμβαίνει σήμερα στα Διαθρησκειακά Συνέδρια. Για μια ακόμη φορά τονίζουμε και μάλιστα με έμφαση: **Συνεργασία σε διαθρησκειακό επίπεδο με βάση τον λόγο του Θεού και τους αγίους Πατέρες, ούτε δυνατή είναι, ούτε επιτρεπτή. Διότι πως είναι δυνατόν να συνεργαστούμε με τις άλλες θρησκείες, που βρίσκονται στο σκότος της πλάνης, χωρίς να προσκρούσωμε στον θεόπνευστο λόγο του αποστόλου: «Μη γίνεσθε ετεροζυγούντες απίστοις. Τις γαρ μετοχή δικαιοσύνη και ανομία; Τις δε κοινωνία φωτί προς σκότος;» (Β΄ Κορ. 6,14).** Ποιά επικοινωνία, και κατά συνέπεια, ποιάς μορφής συνεργασία, μπορεί να υπάρχει μεταξύ του φωτός της Ορθοδοξίας και του σκότους των διάφορων αιρέσεων και θρησκειών; Ασφαλώς καμία. Οι σημερινοί Οικουμενιστές δυστυχώς, αγνοούντες και διαγράφοντες θεληματικά τις παρά πάνω διδασκαλίες της Εκκλησίας μας και τις ερμηνείες των αγίων Πατέρων, και την ιδίαν διδασκαλίαν «ζητούντες στήσαι», τω θελήματι του Θεού «ουχ υπετάγησαν» (πρβλ. Ρωμ. 10,3). Οραματίζονται μία κοσμικού τύπου ειρήνη με τους αιρετικούς και αλλοθρήσκους, στην οποία **«το νενοσηκώς» σώμα των αιρέσεων και θρησκειών δεν θα «αποτέμνηται», ούτε «το στασιάζον» θα χωρίζεται, αλλά θα εναρμονίζεται με το υγιές εκκλησιαστικό σώμα της Ορθόδοξου Εκκλησίας!** Διολισθήσαντες και στερηθέντες την Χάρη του Θεού, έφθασαν στο σημείο να διακηρύσσουν και προβάλλουν την βλάσφημη και αντίχριστη θεωρία, ότι οι τρεις μεγάλες μονοθεϊστικές θρησκείες, ο Χριστιανισμός, ο Ιουδαϊσμός και το Ισλάμ πιστεύουν στον ίδιο Θεό. Εστερημένοι του φωτός της θείας Χάριτος, δεν είναι σε θέση να συνειδητοποιήσουν ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία μας ποτέ δεν καλλιέργησε μέσα στους κόλπους της τον θρησκευτικό φανατισμό και ποτέ δεν ενεθάρρυνε τα μέλη της σε άσκηση σωματικής βίας σε αιρετικούς, αλλοθρήσκους και αθέους εξ' αιτίας της αλλότριας πίστης των. Ούτε ποτέ βεβαίως αρνήθηκε την συνύπαρξη και συμβίωση με ανθρώπους διαφορετικών πίστεων, έχοντας υπ' όψιν της τον λόγον του αποστόλου Παύλου στην προς Ρωμαίους επιστολή, **«εί δυνατόν το εξ υμών μετά πάντων ανθρώπων ειρηνεύοντες» (12,18).**

Κατ' αντίθεση βέβαια με άλλες θρησκείες, συμπεριλαμβανομένων των τραγικών εκπτώσεων του Χριστιανισμού, του Παπισμού και του Προτεσταντισμού, όπου έχουμε πάμπολλα συγκεκριμένα παραδείγματα θρησκευτικής βίας. Η ιστορική τους πορεία μέχρι σήμερα δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ένας αδιάκοπος αγώνας επιβολής της θρησκευτικής των ιδεολογίας ακόμη και δια της βίας.

Αφορμή για την παρούσα ανακοίνωσή μας πήραμε από ένα ακόμη **Διαθρησκειακό Συνέδριο**, το οποίο πραγματοποιήθηκε, στις **11 και 12 Νοεμβρίου στην Αθήνα**, προφανώς ως ένας ακόμα κρίκος των απαντών τοιούτων συνεδρίων, τα οποία γίνονται σε όλο τον κόσμο. Θέμα του συνεδρίου ήταν «**Η Θρησκεία στον Σύγχρονο Κόσμο: Προκλήσεις και Προοπτικές για τον Διάλογο και την Ειρήνη**». Διοργανωτής το περιοδικό «**Foreign Affairs The Hellenic Edition**», σε συνεργασία με το Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών και υπό την αιγίδα της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών καθώς και του Υπουργείου Εξωτερικών της Ελλάδος. Ανέβηκαν στο βήμα πολλοί εισηγητές και συμμετείχαν υψηλά κυβερνητικά και πολιτικά στελέχη, ιεράρχες, διπλωμάτες και μαζί τους ραβίνοι, μουλάδες και εκπρόσωποι άλλων θρησκειών. Οι εισηγήσεις στράφηκαν γύρω από την παγκόσμια ειρήνη, η οποία, σύμφωνα με την κυρίαρχη αντίληψη των εκπροσώπων της, θα επιτευχθεί (και) μέσω της διαθρησκειακής συνεργασίας και καταλλαγής. Το Συνέδριο χαιρέτισαν με μηνύματά τους ο παν. **Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος** και ο **Μακ. Αρχιεπίσκοπος Αθηνών κ. Ιερώνυμος**.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης ανέφερε μεταξύ άλλων τα εξής: «**Καμμία ανάλυση της παρούσης καταστάσεως δεν είναι πλήρης, εάν δεν υπάρξει αναφορά και εις την επιρροήν της θρησκείας. Εις την σχετικήν συζήτησιν τονίζονται αι εξής τέσσαρες σημαντικάί λειτουργίαι της θρησκείας: Η πρώτη έχει σχέσιν με την νοηματοδότησιν της ζωής του ανθρώπου. Η θρησκεία δίδει ζωτικὰς απαντήσεις εις τα βαθέα υπαρξιακά μας προβλήματα και σταθερόν προσανατολισμόν εις την ανθρωπίνην ύπαρξιν. Δεύτερον, η θρησκεία εξασφαλίζει ταυτότητα εις τους λαούς και τους πολιτισμούς. Γνωρίζοντες, ούτω, την θρησκείαν του άλλου, έχομεν πρόσβασιν εις τα χαρακτηριστικά του πολιτισμού του. Τρίτον, τα σημαντικώτερα πολιτισμικά επιτεύγματα του ανθρώπου, αι υψηλότεραι αξίαι του και τα σπουδαιότερα έργα της διανοίας και της καλλιτεχνικής ιδιοφυΐας του, συνδέονται με την θρησκείαν. Η τετάρτη λειτουργία της θρησκείας αναφέρεται εις την συμβολήν της εις**

την ειρήνην. Η ειρήνη μεταξύ των θρησκειών είναι βασική προϋπόθεση της ειρήνης μεταξύ των λαών και των πολιτισμών». Ο ουμανιστικός τρόπος σκέψεως και θεωρήσεως του φαινομένου της θρησκείας και των «**λειτουργιών**» της είναι εμφανέστατος, θα λέγαμε κραυγαλέος. Ο ισχυρισμός ότι δήθεν «**Η θρησκεία δίδει ζωτικές απαντήσεις εις τα βαθέα υπαρξιακά μας προβλήματα και σταθερόν προσανατολισμόν εις την ανθρωπίνην ύπαρξιν**», είναι εσφαλμένος και μετέωρος, χωρίς καμία βιβλική, ή πατερική θεμελίωση. Πως είναι δυνατόν οι θρησκείες του κόσμου, που βρίσκονται στο σκότος της πλάνης και του ψεύδους και αποτελούν ουσιαστικά μια απάτη των δαιμόνων, να δίδουν «**ζωτικές απαντήσεις εις τα βαθέα υπαρξιακά μας προβλήματα και σταθερόν προσανατολισμόν εις την ανθρωπίνην ύπαρξιν**»; Παρά κάτω προσπαθεί να καταξιώσει τον ρόλο των θρησκειών με τον ισχυρισμό ότι «**τα σημαντικώτερα πολιτισμικά επιτεύγματα του ανθρώπου, αι υψηλότεραι αξίαι του και τα σπουδαιότερα έργα της διανοίας και της καλλιτεχνικής ιδιοφυΐας του, συνδέονται με την θρησκείαν**». Αποτελεί πολιτισμικό επίτευγμα το **Κοράνιο**, το οποίο ρητά και κατηγορηματικά κηρύσσει τον «**Ιερό Πόλεμο**» και τη σφαγή των απίστων; Ή μήπως το φρικώδες **Ταλμούδ**, το οποίο είναι γεμάτο από αναφορές μίσους, εκδίκεσης, δόλου, απάτης και καταστροφής κάθε μη Ιουδαίου στο θρησκευμα; Ή ακόμη οι φρικτές σταυροφορίες, οι γενοκτονίες και οι ιερές εξετάσεις των παπικών, που οδήγησαν σε πικρό και βίαιο θάνατο εκατομμύρια αθώα θύματα; Αλλά και αν ακόμη υποθέσουμε ότι οι θρησκείες συνέβαλαν στη δημιουργία κάποιων «**πολιτισμικών επιτευγμάτων**», ποια αξία, ή ποια σημασία έχει αυτό το γεγονός για την σωτηρία του ανθρώπου; Το μεγάλο και καίριο ερώτημα είναι: Μπορούν να με σώσουν οι θρησκείες του κόσμου; Μπορούν να με λυτρώσουν από την φθορά και τον θάνατο; Δεν μπορούν. Αφού λοιπόν δεν μπορούν, τι να την κάνω την όποια συμβολή των θρησκειών στα «**πολιτισμικά επιτεύγματα του ανθρώπου**»; Μου είναι άχρηστη, δεν έχει κανένα νόημα για μένα, όπως δεν έχει κανένα νόημα και για την κάθε ανθρωπίνη ύπαρξη. Διότι αυτό που βαθιά-βαθιά επιθυμεί και ποθεί η κάθε ανθρωπίνη ψυχή είναι η λύτρωσή της από την φθορά και τον θάνατο.

Δυστυχώς αυτή η μεγάλη αλήθεια, ότι δηλαδή καμία θρησκεία δεν μπορεί να λυτρώσει τον άνθρωπο, παρασιωπείται στα εν λόγω Συνέδρια από τους συμμετέχοντες, αλλά και από τα μηνύματα και τους χαιρετισμούς των εκκλησιαστικών ηγετών. Όπως επίσης παρασιωπείται και η

άλλη μεγάλη αλήθεια, ότι μόνον η Ορθοδοξία μπορεί να λυτρώσει τον άνθρωπο. Και τούτο διότι απλούστατα, αν διακηρυχθεί, αυτόματα καταρρέουν ως χάρτινος πύργος όλα τα εν λόγω Συνέδρια και Συναντήσεις και κάθε μορφής συνεργασία μεταξύ των θρησκειών, αφού κανένας θρησκευτικός ηγέτης δεν μπορεί να δεχθεί, ότι η δική του θρησκεία δεν μπορεί να λυτρώσει τον άνθρωπο. Αν δεχθεί κάτι τέτοιο, τότε θα πρέπει να απορρίψει τη θρησκεία στην οποία ανήκει, αν βέβαια θέλει να είναι συνεπής με τον εαυτό του και να ασπασθεί την ορθοδοξία.

Όμως η ομολογία της πίστεως, παντού και πάντοτε, είναι βασική και θεμελιώδης εντολή του Κυρίου μας για κάθε πιστό και Ορθόδοξο εκκλησιαστικό ηγέτη: **«Πας ουν όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω καγώ εν αυτώ έμπροσθεν του πατρός μου του εν ουρανοίς»**, (Ματθ.10,32). Μελετώντας τους βίους των αγίων, που ήρθαν σε επαφή και συζητήσεις με τους Μουσουλμάνους, όπως ο άγιος Φώτιος, ο άγιος Κύριλλος, απόστολος των Σλάβων, ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, ο ιερός Γεννάδιος ο Σχολάριος, κ.α. διαπιστώνουμε ότι ενώ η μουσουλμανική πλημμυρίδα απειλούσε το Βυζάντιο, οι θεοφόροι αυτοί άνδρες στις συζητήσεις τους με τους μουσουλμάνους ετόνιζαν, ότι αληθής Θεός είναι ο Τριαδικός Θεός, ότι μόνος Σωτήρας των ανθρώπων είναι ο Κύριος Ιησούς Χριστός και ότι ο Μωάμεθ είναι ψευδοπροφήτης. Τις αλήθειες αυτές υπεστήριξαν, για να μην αθετήσουν την ομολογία του Χριστού και φανούν ένοχοι αρνήσεώς Του, αλλά και εξ αγάπης προς τους μουσουλμάνους, μήπως τυχόν πιστεύσουν στον Χριστό και σωθούν. Δυστυχώς η ομολογιακή αυτή στάση των αγίων Πατέρων απουσιάζει κατά την διεξαγωγή των εν λόγω Συνεδρίων από την πλειονότητα των εκκλησιαστικών ηγετών σήμερα.

Μετέωρος και χωρίς καμία βιβλική ή πατερική θεμελίωση είναι επίσης και ο επόμενος ισχυρισμός του, ότι **«η ειρήνη των θρησκειών είναι βασική προϋπόθεση της ειρήνης μεταξύ των λαών και των πολιτισμών»**, υπονοώντας προφανώς, ότι όλες οι θρησκείες έχουν καθήκον και χρέος να συνεργαστούν μεταξύ των για την προώθηση μιας κοσμικού τύπου παγκόσμιας ειρήνης. Ήδη πιο πάνω τονίσαμε, ότι συνεργασία οποιασδήποτε μορφής και για οποιοδήποτε σκοπό και στόχο σέ διαθρησκευιακό επίπεδο με βάση τον λόγο του Θεού και τους αγίους πατέρες, ούτε δυνατή είναι, ούτε επιτρεπτή. Εδώ επιπρόσθετα αναφέρουμε, ότι η ρίζα του μίσους, του φανατισμού και κάθε μισάνθρωπης πρακτικής βρίσκεται στα «δόγματα» των θρησκειών του κόσμου! Είναι

δυνατόν να αναμένει κανείς ειρήνη από τον Ιουδαϊσμό, ο οποίος έχει ως «ευαγγέλιο» το φρικώδες **Ταλμούδ**, ή από το **Κοράνιο**, το οποίο κηρύσσει τον «**Ιερό Πόλεμο**», ή από τους **Ινδουιστές και τους Σιχιστές**, οι οποίοι σφάζονται σαν αρνιά, ακόμα και μέσα στους ναούς των θρησκειών τους, ή από τους **Μάρτυρες του Ιεχωβά** οι οποίοι αδημονούν να γίνει ο Αρμαγεδώνας, όπου θα πλύνουν τα πόδια τους στο αίμα των «απίστων»; Πως είναι δυνατόν να αναμένει ότι οι θρησκείες μπορούν να «παύσουν να δίδουν ευπρόσδεκτα επιχειρήματα» στο μίσος, το φανατισμό και την εκδίκηση, αφού αυτό επιτάσσουν τα «ιερά» βιβλία τους; Επειδή δε τα δόγματα των θρησκειών δεν μπορούν να αλλάξουν, η παγκόσμια ειρήνη δεν πρόκειται να επιτευχθεί με άλλο τρόπο παρά μόνο με την κατάργησή των θρησκειών!!!

Προσθέτουμε ακόμη ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν δικαιούται και δεν δύναται να κηρύξει άλλου είδους ειρήνη, παρά μόνο την εν Χριστώ ειρήνη, η οποία διαφοροποιείται ουσιαστικά από την κοσμικού τύπου παγκόσμια ειρήνη: «ειρήνην την εμήν δίδωμι υμίν, ου καθώς ο κόσμος δίδωσιν, εγώ δίδωμι υμίν» (Ιω.14,27). Οι άγιοι απόστολοι και οι άγιοι Πατέρες ουδέποτε κατενόησαν την αποστολή τους, όπως την κατανοούν σήμερα οι οπαδοί των Συνεδρίων. Ουδέποτε διανοήθηκαν να συμμαχήσουν και να συνεργαστούν με άλλες θρησκείες και αιρέσεις για να υπηρετήσουν μία κοσμικού τύπου παγκόσμια ειρήνη, έχοντες υπ' όψιν τους παραπάνω λόγους του Κυρίου.

Στο ίδιο μήκος κύματος κινείται και ο χαιρετισμός του **Μακ. Αρχιεπισκόπου Αθηνών κ. Ιερωνύμου**, ο οποίος τόνισε: «**Η θρησκεία, ανέκαθεν, αποτελεί τον βασικό παράγοντα στη διαμόρφωση διακρατικών και διανθρωπίνων σχέσεων. Είναι η έκφραση πίστεως και παραδόσεων που διαχρονικά προβάλλουν τρόπους ζωής και διάδρασης με τον συνάνθρωπο, περιβεβλημένων με ένα ιδιαίτερο ηθικό, ή πνευματικό κώδικα**» ανέφερε στο μήνυμά του ο Αρχιεπίσκοπος. **Ο Μακαριώτατος σημείωσε ότι η Ελλάδα είναι η χώρα που γέννησε από την αρχαιότητα τις αξίες εκείνες, τις πανανθρώπινες, για την ειρήνη, την αλληλεγγύη, την ελευθερία και τη Δημοκρατία. Θα πρέπει λοιπόν η χώρα μας να δημιουργήσει μια πολυεπίπεδη και πολυδιάστατη πολιτική, να εφεύρει και να καλλιεργήσει τρόπους για την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων και ελευθεριών- θρησκευτικών και πολιτιστικών- στις διάφορες κοινότητες της Μέσης Ανατολής. Υπογράμμισε ότι μέσα σε ένα κόσμο αφιλίας, εγωκεντρισμού και φιλαυτίας, τρομοκρατίας και**

μίσους, η Ορθόδοξη Θεολογία κάνει λόγο για ένα διάλογο αλήθειας και αγάπης που στόχο έχει την άρση προσωπικών αγκυλώσεων, ειρήνευσης και συνύπαρξης λαών και κρατών»(όπου ανωτ.)! Και ο δικός του χαιρετισμός είχε ουμανιστικό υπόβαθρο με πολιτική μάλιστα απόχρωση. Κατ' αρχήν και εδώ απουσιάζει η θεμελιώδης διακήρυξη, που αποτελεί βασική εντολή του Κυρίου μας, ότι δηλαδή καμία θρησκεία δεν μπορεί να λυτρώσει τον άνθρωπο παρά μόνο η Ορθοδοξία. Και εδώ παρασιωπείται το γεγονός, ότι η Ορθοδοξία καμία σχέση δεν έχει με την βία, τη μισαλλοδοξία, τον φανατισμό, τους θρησκευτικούς πολέμους, τα εγκλήματα εν ονόματι του Θεού, τις ιερές εξετάσεις, τις γενοκτονίες κ.λ.π., εν αντιθέσει με τις άλλες θρησκείες, όπως μνημονεύσαμε παρά πάνω. Η Ελλάδα μας, η οποία πράγματι γέννησε τις πανανθρώπινες αξίες, για την ειρήνη, την αλληλεγγύη, την ελευθερία και τη Δημοκρατία, δεινοπάθησε από τις δαιμονικές θρησκείες του κόσμου και κύρια από το Ισλάμ, κάτι που δεν είχε το θάρρος να ομολογήσει ο Μακαριώτατος.

Κλείνοντας την ανακοίνωσή μας, θέλουμε να τονίσουμε για πολλοστή φορά πως την πραγματική ειρήνη στον κόσμο έφερε ο Χριστός, η ένσαρκη Ειρήνη, **«η ειρήνη ημών»** (Εφ.2,14) και όχι οι θρησκείες του κόσμου. Μόνον ο Χριστός, μέσω της αγίας Του Εκκλησίας μπορεί να εδραιώσει την παγκόσμια ειρήνη, όχι βέβαια την κοσμική, αλλά την πραγματική, όπως ο ίδιος διαβεβαίωσε **«ειρήνην την εμὴν δίδωμι υμῖν»** (Ιωάν.14,27). Και επομένως κάθε προσπάθεια εδραιώσεως της παγκόσμιας ειρήνης σε ουμανιστικό επίπεδο, με ανθρώπινες μεθοδεύσεις, μέσω των Διαθρησκειακών Συνεδρίων, είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Μακάρι να μπορούσαν να καταλάβουν την μεγάλη αυτή αλήθεια οι εκ των ορθοδόξων συμμετέχοντες στα εν λόγω Συνέδρια και να παύσουν άμεσα τη συμμετοχή τους σ' αυτά. Μακάρι επίσης να μπορούσαν να συνειδητοποιήσουν, ότι με την συμμετοχή τους δεν επιτυγχάνουν τίποτε άλλο, παρά να προωθούν εκόντες, άκοντες, τους στόχους της Νέας Τάξεως Πραγμάτων, που είναι η δημιουργία της εφιαλτικής Πανθρησκείας, και η νέα παγκόσμια κυβέρνηση του Αντιχρίστου!

Εκ του Γραφείου επί των Αιρέσεων και των Παραθρησκειών

Πηγή : <http://imp.gr/>